No. 31. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels f 1,20. is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

— Uit Turkije wordt gemeld dat ten gevolge van het smelten der sneeuw in de omstreken van Adrianopel een [illegible] van ongeveer 3000 huizen zijn vernield geworden en eene waarde van 3 mill. piasters aan goederen is verloren gegaan; daarenboven moeten vele menschen door deze ramp zijn omgekomen.

FRANKRIJK.

— Als een zeldzaam voorbeeld van ouderdom mag men aanvoeren den Heer *Noel de Quersonnière*, woonachtig te Montmartre, die aldaar Donderdag ll., nog in het genot eener goede gezondheid, zijn ACHT-EN-TWINTIGSTEN verjaardag heeft gevierd. Acht en twintig verjaardagen zullen sommigen onzer lezers zoo veel niet vinden; maar zij gelieven op het oog te houden, dat het Donderdag ll., den 29. Februarij was en dat genoemde Heer, in een schrikkeljaar geboren, alzoo niet minder dan HONDERD EN ZESTIEN JAREN heeft moeten bereiken, om zijnen acht-en-twintigsten verjaardag te kunnen vieren; hun die mogten narekenen dat het de *negen-en-twintigsten* verjaardag heeft moeten zijn, herinneren wij, dat het jaar 1800 geen schrikkeljaar is geweest.

— Mevrouw *Lartet*, welke zich door menigvuldige luchtreizen beroemd heeft gemaakt, heeft den 17 Febr. te Cahors een nieuw blijk van haren moed gegeven; zonder eenige vrees te doen blijken, stapte zij in eene kleine van teenen gevlochten mand, welke op eenen afstand van twee ellen aan een ontzettend groote ballon was vastgemaakt, en in dezelve staande, groette zij herhaalde reizen de toeschouwers, terwijl de ballon met ongelooflijke snelheid opsteeg, tot dat die in de wolken verdween; doch kort daarna zag men haar met bijna nog grootere snelheid nederdalen: hare val was zeer gevaarlijk, zij viel in het midden van de rivier de Lot, omtrent op duizend ellen afstands van waar zij was vertrokken; deze val had echter geene erge gevolgen, want twee visschers hebben haar uit den vloed gered, met gevaar van hun eigen leven. Toen zij aan wal gebragt was, ging zij te voet naar Cahors terug.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 6. Maart. De Eerste Kamer der Staten-Generaal heeft in hare zitting van heden *aangenomen*, 1°. het ontwerp van wet, strekkende tot aanvulling der middelen voor 1841, 1842 en 1843, en 2°., dat, houdende eene buitengewone belasting op de bezittingen, enz.

Ingevolge de aanneming ziet men spoedig de uitvaardiging der wet en het berigt wegens het openen der inschrijving in de leening te gemoet.

— Bij circulaire van Z. Exc. den minister van binnenlandsche zaken is onlangs aan den heeren gouverneurs der provincien kenbaar gemaakt, dat door den heer *A. Vogelsang*, burgemeester der gemeente Heinenoord (Zuid-Holland), uitgegeven is het eerste deel van een handboek voor de plaatselijke besturen ten platten lande, gedrukt te Dordrecht bij *Blussé en van Braam*; dat het hem minister is voorgekomen, dat in het algemeen dit handboek een doelmatig overzigt levert van de werkzaamheden, aan evengemelde besturen opgedragen, en dat, naar aanleiding van dien, hij de gouverneurs verzoekt, om de aandacht der besturen ten platten lande op dat werk te vestigen, ten einde zij, des verkiezende, het zouden kunnen aanschaffen.

— De commanderende officieren van al de daarbij betrokkene corpsen zijn door het departement van oorlog gemagtigd, om aan de milicien der ligting van 1840, die vergunning mogten vragen om te trouwen, te rekenen van den 1. April aanstaande, de vereischte vergunning daartoe uit te reiken, onder beding nogtans, dat de belanghebbende manschappen vooraf hun schuld op het kleeding- en reparatiefonds aanzuiveren.

ARNHEM, den 5. Maart. Nauwelijks had men vernomen, dat de heer *Nedermeyer van Rosenthal*, lid der Tweede Kamer van de provincie Gelderland, uit 's Gravenhage binnen onze muren was teruggekeerd, of er vereenigden zich heden morgen een aantal ingezetenen dezer stad, met het voornemen om aan dezen waren volksvertegenwoordiger een openlijk bewijs hunner hulde te brengen. Dankbaarheid voor de moedige verdediging hunner belangen en regten, zoowel als de behoefte om eene openlijke verklaring van hunne goedkeuring en hunnen bijval aan het gedrag van dezen afgevaardigde te hechten, drongen hen tot die manifestatie. De kieschheid scheen evenwel mede te brengen aan zich vooraf te vergewissen in hoe verre zoodanige manifestatie aan zijn Ed. Mog. aangenaam kon zijn. Eene commissie stelde, dien ten gevolge, de bedoelingen en wenschen van Arnhems ingezetenen aan Z. Ed. Mog. voor. Zijn Ed. Mog. verklaarde, dat hij zeer getroffen was door dit blijk van goedkeuring der ingezetenen, en daarvoor zijnen dank betuigde; dat hij, tot op het laatste oogenblik, uit volle overtuiging, het wets-ontwerp der regering bestreden had, maar thans, nadat hetzelve door de Tweede Kamer was aangenomen, eene openlijke manifestatie daartegen niet wenschelijk achtte; want als zoodanig toch, meende Z. Ed. Mog., zou iedere openbare hulde, aan hem gebragt, worden beschouwd. — Dezen wensch, uit een wel gepast gevoel van kieschheid, eerbiedigende, hebben Arnhems ingezetenen afgezien van hun voornemen om den heer *Nedermayer van Rosenthal* een openlijk blijk hunner vereering te brengen; — maar daarom bewaren zij niettemin diep in hun hart, *alta in mente*, de dankbaarheid en sympathie, door zijne mannelijke woorden opgewekt. (*Arnh. C.*)

— De *Staats-Courant* van heden deelt de volgende waterlijdingen mede:

« Te Lith en te Kessel zijn afschuivingen aan de binnenzijde van den dijk ontstaan, waarin dadelijk is voorzien en alle gevaar tegengegaan is. De dijk van de Blaauwe Sluis tot Empel moest met kracht tegen overloopen worden behoed. De sterke rijzing van het water op de Maas gedurende de vorige dagen had intusschen vele overstroomingen in Noord-Braband te weeg gebragt. Boven Grave had het water zoodanige hoogte bereikt, dat de paarden der marechaussées te Cuijk niet in derzelver stal konden blijven en hebben moeten worden verplaatst, terwijl het lage land in den omtrek dier gemeente geheel geinundeerd was, zoodanig dat eenige ingezetenen hunne woningen hebben moeten ontruimen. Ook de lage gedeelten der stad 's Hertogenbosch waren onder water geraakt. In den binnendijk onder Nuland was eene doorbraak gevallen, waarbij veel schade aan gebouwen en landerijen moet veroorzaakt zijn. Aan de Beneden-Maas, boven Hedel, had in den dijk van Bommelerwaard eene verzinking van 5 el lengte en 1 palm diepte plaats gehad, waartegen echter onmiddellijk voorzieningen zijn bewerkstelligd, door welke men dien dijk dacht te behouden.»

's BOSCH, den 5. Maart. Als een bewijs, hoe de publieke opinie, in de provincie gesteld is, kunnen wij melden, dat de harmonie van Eindhoven voornemens was op verzoek van genoegzaam de algeheele burgerij dier plaats eene serenade te brengen aan den heer *de Jong van Beek en Donk*, als een blijk van erkentelijkheid voor- en openlijke adhaesie aan zijne uitgebragte stem tegen de wet op de bezittingen. De heer *de Jong* hiervan verwittigd, heeft dringend verzocht, dat dit blijk van goedkeuring niet zoude plaats hebben. Te zeer groot is zijne Edelmogende's invloed, dan dat men den geestdrift bekoelende niet gaarne aan zijn verlangen heeft beantwoord. Hetzelfde heeft te Tilburg plaats gehad, waar de heer *Mutsaers* evenzeer verzocht heeft niet door een dergelijk bewijs van achting bij zijne te huis komst onthaald te worden. — Zal het wel te beurt vallen aan die Edelmogenden, welke *voor* de wet gestemd hebben, dat zij de eerbewijzingen als het ware met geweld moeten tegen gaan? (*Noord-Brab.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

De bevalling van Koningin Victoria wordt tegen het laatst van Julij te gemoet gezien. — Te Parijs hebben arrestatien plaats gehad, ter zake van eene militaire zamenzwering. — Vrees voor ketelmuziek heerscht, op een paar provincien na, in Nederland, alom. — In het departement Soane et Loire is een man van 114 jaren plotseling overleden; zijn oudste zoon is 87 jaren oud en heeft nog geen enkel grijs haar. — Maria Christina is eindelijk in Spanje gearriveerd; heeft tegen de deputatie uit Barcelona geglimlacht. — Naar derzelver volksvertegenwoordigers te oordeelen, zijn de Zeeuwen de liefde-wet met hart en ziel toegedaan; zij branden nu slechts van verlangen om hunne zakken te ledigen; eenigen zouden echter hunne hoop op jonkheer van Akerlaken stellen; anderen, voor wien de reis naar Hoorn te ver is, willen zich bij hunne eigene vertegenwoordigers vervoegen, om het benoodigde op hun gezigt te leenen. Leve ons kiesstelsel! Weg met de ontijdige zoogenaamde verbeteraars!!! — De Keizer en de Keizerin van Rusland gaan de baden te Toplitz gebruiken en vertrekken vervolgens naar Weenen. — De werkelijke sterkte der Russische armée in Kaukazie wordt op 200,000 man gebragt. — De vreemdeling, welke Nederland vroeger bezocht heeft, hetzelve thans doorreizende, zou moeite hebben het anders stille, bedaarde volk te herkennen; overal jubelt en juicht men over de aanneming der reddings-wet; de Eerste Kamer heeft thans de blijdschap ten top gevoerd; het « Wij leven vrij, wij leven blij," is bij de goede natie aan de orde van den dag! Hoe streelend voor de vertegenwoordigers welke vóór gestemd hebben! — Een gepatenteerd weduwnaar van 56 jaren vraagt eene weduwe of andere jufvrouw met 4 à 6000 Nederl. Cour. voor zijne winkelaffaire. (H. B. 5. Maart.) — De water-koerier te Grave is met zijn paard in de gracht dier vesting verdronken. — De Heer Williams heeft in het Lagerhuis het voorstel gedaan om na middernacht over geene motie van eenig belang te discuteren, omdat sommige leden in slaap vielen en anderen de flesch te veel hadden aangesproken! — O'Connell heeft onder een jubel-orkaan eene redevoering in Coventgarden gehouden over de afschaffing der korenwetten, waarin hij onder anderen zeide « dat er lieden zijn die steeds hunne handen in de zakken der armen hebben en, daarbij, hunne vrome oogen verontrust ten hemel heffen, wanneer de arme man des zondags niet ter kerk gaat. Zulk eene huichelarij moet openlijk verdoemd worden."

Ingezonden Stukken.

SASSE VAN YSSELT.

Toen eenige dagen geleden, in 's lands vergaderzaal, het *voor* en *tegen* der reddings-wet werd gewikt en gewogen, liet zich van de volks-tribune eene stem hooren, die het al met afkeer en verontwaardiging heeft vervuld.

Het was de stem van den volksvertegenwoordiger SASSE VAN YSSELT.

« De bestemming der wet, *sprak* hij, ten aanhoore van « landgenoot en vreemdeling, de bestemming der wet is « honderd millioenen schuld, *op eene ongrondwettige wyze* « aangegaan, *door eene bill van indemniteit te wettigen*, « (1) en *schandelyke* uitgaven, die den toets van het on- « derzoek niet kunnen doorstaan, op eene *schandelyke* wijze « te kwijten."

Geen betweter, broodschrijver, onverlaat, geen vijand van vorst en vaderland, niet eenmaal de vrije drukpers waagden het dusdanige stem, luid en onbewimpeld, uit te brengen. — Wie deed het dan? een integrerend deel der door Minister VAN HALL erkende, en als zoodanig door het orgaan van den troon verklaarde, *openbare opinie*; ja, het was wezenlijk een deel van dat geducht en onverwinnelijk vermogen, dat de minister, eenige oogenblikken later, als openbare meening heeft gehuldigd, het was SASSE VAN YSSELT, die ten aanhoore van God en menschen heeft verklaard:

« Dat er *schandelyke* uitgaven waren gedaan, ongeschikt « tot het doorstaan van den toets des onderzoeks, en dat « men het in den zin had, die *schandelyke* uitgaven, op « eene *schandelyke* wijze te kwijten."

SASSE VAN YSSELT die wel verre te *betreuren, te wenschen, te hopen, zich te vleyen, te verwachten, met vertrouwen te gemoet te zien*, en wat niet al meer, bezat den moed de zaken bij hunne waarachtige namen — en eene kat, *eene kat*, en ROLLIN een .... te noemen.

SASSE VAN YSSELT sprak geenszins van geldverspillen, verroekeloozen, te zoek maken, tot nuttelooze doeleinden of schadelijke oogmerken aanwenden; hij heeft voor ditmaal niet betoogd, dat bij het beheer van 's lands middelen, zuinigheid, doelmatig en goed overleg waren uit het oog verloren, dat men de palen van solide, administrative regelen was te buiten gegaan, hij liet niet het allerminste van vervreemding, berooving en hare zusteren hooren, maar hij bepaalde zich alleen, met ernst en nadruk, uit te boezemen:

« Dat er *schandelyke* uitgaven waren gedaan, die men « op eene *schandelyke* wijze poogde te kwijten!"

Deze serie van uitgaven moet den spreker, in alle hare deelen en oneerbare strekking, volkomen zijn bekend; niemand der ministeriele kamer-partij is tegen SASSE's veelbeteekenende woorden opgekomen; zelfs liet de cordate heer GEVERS VAN ENDEGEEST het zwaard in de schede; geen woord of wederwoord van den Minister tegen het scherp verwijt, tegen de loodzware beschuldiging; het kan er dan ook wel voor gehouden worden, dat *de schandelyke* uitgaven die gedaan, en de *schandelyke* kwijting derzelve die men voor had, in 's lands vergaderzaal stilzwijgend zijn erkend. En welke zijn dan eindelijk en ten laatste deze uitgaven, waaraan eenerzijds bloed, zweet en tranen en anderszijds *schande* kleven! Welke zijn die uitgaven, waarvan de *blaam*, ofschoon sedert lang met den dubbelgevoerden mantel der liefde overdekt, telkens even als ingekankerde roetvlekken, door het nieuwe pleister dringen! Welke is de misdadige hand die 's lands schatkamer voor *geschandmerkte* uitgaven heeft durven ontsluiten! Wie *vroeg* den sleutel, wie heeft *zich* geleend en *hem* overgeleverd!

Ja een en andermaal, welke waren de *schandelyke* uitgaven waarop SASSE VAN YSSELT zinspeelt! Welke uitgaven *kunnen* er, bij een land, bij eene zedelijke beschaafde regering bestaan, die dergelijk zwart adjectief na zich slepen! Met welke uitgaven toch is eene aan orde, regelmaat en *wetten* ondergeschikte lands-comptabiliteit in staat en gelegenheid zich te bevlekken, waarop het brandmerk der *schande* wordt gedrukt!

Enorme, onvoorziene uitgaven kunnen soms, tot diplomatieke doeleinden, die het algemeene welzijn bevorderen, noodig en nuttig zijn, maar *schandelyke* uitgaven nimmer!

Land- en tijdgenooten gist, raadt, tast in den blinde; eenmaal worde de naneef door de geschiedenis voorgelicht om nut, leering en wijze lessen uit haar te putten. Voor het tegenwoordig Nederland is het verreweg beter en verkiesselijker desaangaande op den hoogsten trap der waarschijnlijkheid dan op den eersten trap der zekerheid te staan.

Het blijft intusschen eene onlegenzeggelijke waarheid, dat *hy die, in het byzondere of burgerlyk leven, schandelyke* uitgaven doet, zich zelven besteelt en eerloos han-

(1) Wij zijn niet gelukkig genoeg het met pligt, eed, geweten en goede trouw overeen te brengen om den kwijtlast van onwettelijke en schandelijke uitgaven, die den toets van het onderzoek niet kunnen doorstaan, zoo geheel en al zonder verhaal, goedsbloeds, op den nek van het gedrukte volk te werpen.

delt, hij die zich ambtshalve aan het doen van *schandelyke* uitgaven schuldig maakt en tot dat zwarte einde 's lands algemeene middelen — aanvertrouwd geld aangrijpt, staat met een roover, met een finantiële sluikmoordenaar gelijk, en behoorde als zoodanig gekend, vervolgd en gestraft te worden.

Niemand ter wereld is in geldelijk beheer, boven verantwoording verheven, ten zij wetten en overeenkomsten daarvan onthef bepalen.

Ofschoon nu aan Nederland niets overblijft dan zich den aard der *schandelyke* uitgaven en hare doeners en aanleggers, bij raden en gissen, voor den geest te stellen en, hetgeen veel smartelijker en treuriger is, ofschoon Nederland niets overblijft dan zich tot voldoening derzelve, het effect der bekende spreuk, « la bourse ou la vie". geduldig te laten welgevallen, is het nogthans met de namen van die Edel Mogenden welke hunne stemmen gaven, *schandelyke uitgaven* op eene *schandelyke wyze* te kwijten, geheel anders gelegen.

Dank zij de parlementaire vormen, de mannen die deze namen dragen zijn bekend en zullen eeuwig bekend en notoir blijven!

Nu ja, zij maken even als de wakkere SASSE VAN YSSELT en zijne medestanders een deel van het wettelijk erkende ligchaam der openbare meening uit, maar welk?

Een belasting-betrokkene.

VLISSINGEN, den 9. Maart 1844.

Dezer dagen kwam alhier aan de 2e luitenant-kwartiermeester DE GROOT, belast met de eervolle taak, om namens het Korps Officieren van het opgeheven 9e Regement Infanterij, den Heere Kolonel VAN POOLSUM BOOY, thans het 2e kommanderende, eenen prachtigen sabel, als een aandenken van toegenegenheid, erkentenis en eerbied jegens derzelver voormaligen bevelhebber, te overhandigen.

Niet alleen verwekte deze der verdiensten toegekende hulde de algemeene belangstelling, maar inzonderheid kenmerkte zij zich te dier gelegenheid bij het gansche 2e Regement Infanterij. Ware deelneming, vurige heilwenschen ten aanzien van het vereerde opperhoofd, die zoo zeer door voorkomenheid, minzamen omgang, kiessche handelingen de harten boeit, waren voor hem zoovele ondubbelzinnige bewijzen dat hij reeds met het vertrouwen ook de liefde en hoogachting zijner ondergeschikten bezit.

Hartgrondig wenschen wij het 2e Regement Infanterij geluk met zulk eenen bevelhebber. De toekomst voorspelt heil voor de onderhoorigen wier aller lot hem ter harte gaat, voor hem, die de voldoening in zichzelven vindt.

Gloria nostra est testimonium conscientia nostræ.

CICERO.

MENGELINGEN.

In de *Provinciale Friesche Courant* van den 7. dezer treft men het onderstaande artikel aan, de strekking hebbende, om de Friezen tot meerdere constitutionaliteit op te wekken; wij zijn verzekerd dat ook Zeeland en geheel Nederland daaraan behoefte heeft, en gelooven onze lezers geen ondienst te zullen doen met het stuk over te nemen.

FRIEZEN!

Er was een tijd, dat gij den grootschen titel voerdet van roemruchtig en vrij; die tijd was weleer, thans, nu men eene heffing op de bezittingen wil invoeren, en gij niet luide en eenparig uwe stem verheft, tegen de schending uwer grondwettige vrijheden, welke men door die heffing aanrandt, is die gulden tijd voorbij. Een SASSE VAN YSSELT, een VAN RECHTEREN hebben beweerd, dat men uwe grondwettige regten miskent; het oordeel dier vrijmoedige Vaderlanders strekke ten bewijze mijner stelling. Een DE MAN heeft bewezen, dat men slechts het tijdperk van misrekeningen, van teleurstellingen, van te korten poogt te bestendigen; een LUZAC heeft aangetoond, dat men meer dan volstrekt noodig is, eischt, om het zoo verarmd volk van Nederland, nog meer te drukken. Friezen! ontwaakt toch uit uwe laauwheid, vernietigt toch door uwe werkeloosheid niet het bestaan van uwe huisgezinnen, verdedigt uwe grondwettige regten, in dier voege, als de grondwet u voorschrijft: dit is eene heilige pligt, waartoe God, uw geweten, uw burgerpligt u roepen; zegt het toch luide, dat gij werkt en spaart voor het lot van uwe vrouwen en kinderen, dat de vrucht van uw zweet niet de waarborg eener onvoorzigtig gemaakte staatsschuld, maar uw heilig verkregen eigendom is; zegt het in eerbiedige vertoogen aan het geëerbiedigd Hoofd van den Staat, aan de Eerste Kamer, opdat meineed en schending van regt van den grond uwer vaderen verwijderd blijven. Bidt den Koning, dat hij uwe vrijheden, uwe regten handhave, dat hij het divies van zijn Doorluchtig Huis, je maintiendrai getrouw blijve, zegt Hem, dat Hij in de ure des gevaars, op u kan rekenen, dat gij alles veil hebt om met Hem het geschokte Vaderland te schragen, om door herziening onzer gebrekkige Staats-instellingen, orde en regelmaat in de uitgaven te brengen, en dat Gij genegen zijt een vrijwillig offer op het altaar des Vaderlands te brengen, wanneer gij de zekerheid verkregen hebt, dat daardoor het dierbaar Vaderland duurzaam behouden kunnen blijven.

Een burger, die zyne grondwettige regten vurig lief heeft.

Is het onedelmoedig, dat er, vooral in deze oogenblikken, in de Tweede Kamer, door sommige leden wordt aangedrongen op eene spoedige herziening der grondwet?

Er was eens een ezeltje, schijtgeld, welks bezit natuurlijk van groote waarde was voor de eigenaars, weshalve zij dan ook verschillende oppassers hadden aangesteld om het te verzorgen. Gedurende vele jaren verkeerde dat dier in eenen ziekelijken toestand. Het leed aan de vreeselijkste kwaal, waarmede zulke dieren kunnen worden bezocht — *gebrek aan behoorlyke ontlasting*. Tusschen beide was het dier zeer erg. Dan lieten de oppassers alle deskundigen uit de buurt bij elkander roepen, om te raadplegen, wat men zou beginnen. Deze schreven dan gewoonlijk een geneesmiddel voor, dat wel nooit de volkomen herstelling van den ezel had bewerkt, maar hem toch altijd zoover had gebragt, dat hij wederom voor eenen tijd zijne gewone, onontbeerlijke functien kon verrigten. Telkens, echter, wanneer de geneeskundige raad tot de aanwending van dat geneesmiddel besloot, bragt men de oppassers nadrukkelijk onder het oog, dat het dier beter moest worden verzorgd; dat men het vooral tegen koude en vocht zorgvuldig moest trachten in acht te nemen; dat het anders ongetwijfeld weer zou instorten, dat dan het gewone geneesmiddel welligt geen effect meer zou doen, in welk geval men ten laatste aan de herstelling zou moeten wanhopen. De oppassers beloofden dan altijd plegtig deze raadgevingen stiptelijk te zullen opvolgen; maar naauwelijks was het dier weer eenigermate hersteld, of alle maatregelen van behoedzaamheid werden wederom ten opzigte van hetzelve uit het oog verloren. De overmijdelijke gevolgen bleven niet achter. De ziekte openbaarde zich op nieuw, en, zoo als voorzegd was, in eenen veel heviger graad dan ooit te voren. De oppassers lieten den raad der deskundigen weer bij elkander roepen, en stelden de vraag voor, of men niet tot het vroegere beproefde geneesmiddel nog eenmaal zijne toevlugt zou kunnen nemen, en of dit nu, daar de ziekte zoo erg was, niet in eene verdubbele dosis zou behoeren te worden toegediend.

Sommigen uit den raad vonden in dit voorstel niet het minste bezwaar en roemden om strijd de verstandige oppassers. Anderen hielden zich wel niet overtuigd, dat de ezel dat krasse geneesmiddel nog zou kunnen verdragen, maar, naar hunne meening, behoorde men in dezen uitersten nood dit toch voor het laatst te beproeven. Anderen waren volstrekt tegen het voorstel en oordeelden, dat men nu tot eene geheel andere behandeling behoorde over te gaan. Eindelijk vroeg een hunner het woord en zeide:

Collega's, wij allen weten, dat de voorname oorzaak, waarom de ezel zich thans weder in zulk eenen bedenkelijken toestand bevindt, niet alleen gelegen is in het gemis eener behoorlijke oppassing, maar de meesten uwer hebben mij in den laatsten tijd meer dan eens toegestemd, dat het dier nooit volkomen zal kunnen herstellen, zoolang men hetzelve in deze bouwvallige, koude, vochtige stalling zal laten verblijven. Ook ik ben van oordeel, dat de ezel de voorgestelde remedie nog wel zal kunnen verdragen, maar ik houde mij met velen uwer vastelijk overtuigd, dat, bijaldien hij ongelukkigerwijze eerlang weer mogt instorten, bij het ongetwijfeld met den dood zal moeten bekoopen. Ik ben er dus niet tegen om de voorgestelde remedie voor het laatst aan te wenden, maar vooraf verlang ik van de oppassers de verzekering te ontvangen, dat zij, zoodra de ezel transportabel zal wezen, hem naar eene geschikte, nieuwe, droogewarme stalling zullen overbrengen, wat meer in de buurt van de eigenaars, opdat deze eenig opzigt kunnen hebben over de behandeling en verzorging.

Ik moet den vorigen spreker doen opmerken — zoo hernam nu een ander — dat hij geheel is afgeweken van het eigenlijke punt onzer beraadslaging. Ik wil wel toegeven, omdat het onmogelijk langer ontkend kan worden, dat deze stalling zeer slecht is, en dat het dier, daarin blijvende, nooit volkomen zal kunnen herstellen; — maar terwijl het dier zieltoogende daar neder ligt, komt het niet te pas daarover te spreken. Op dit oogenblik komt alleen het voorstel der oppassers in aanmerking, of de bewuste beproefde remedie wederom zal worden toegediend.

Ook ik — zoo sprak een derde — heb het voorstel van den eersten spreker met grooten weerzin vernomen. Wij allen toch weten zeer wel, dat de oppassers tegen eene verplaatsing opzien; dat zij de eigenaars liefst, zoo ver mogelijk, verwijderd houden, om niet gedurig aan lastige vitzucht te zijn blootgesteld; en nu partij te willen trekken van den gevaarlijken toestand, waarin de ezel zich bevindt, om de oppassers tot een verdrietig besluit te dwingen, — dat vind ik ten hoogste onedelmoedig.

Gij beschuldigt mij — zoo liet nu wederom de eerste spreker zich hooren — gij beschuldigt mij van onedelmoedigheid. Ik, daarentegen, vind het onedelmoedig, ja, onverantwoordelijk van de oppassers, dat deze tot zulk een redelijk, pligtmatig, hoogst noodzakelijk besluit moeten gedwongen worden. Zij toonen hierdoor, dat hun het wezenlijk behoud van den ezel in geenen deele ter harte gaat, maar dat zij het winstgevende dier, zoo veel mogelijk, aan het toezigt der eigenaars zoeken te onttrekken, ten einde des te beter hun eigen voordeel te kunnen bevorderen. Ik nu acht mij hier alleen geroepen, om het belang der eigenaars te behartigen, en daarom kan ik niet stemmen in maatregelen, die slechts eene kortstondige beterschap kunnen bewerken, die, wanneer de ezel niet naar eene betere stalling wordt overgebragt, ongetwijfeld vroeg of laat door eene doodelijke verergering zal worden achtervolgd.

En wij — zoo riep een der oppassers, die het toezigt had over de kostbare ontlasting van den ezel — wij willen niet gedwongen worden. Gij ziet, in welke groote consternatie wij verkeeren, uit hoofde van het dringend gevaar, waarin het dier verkeert. En te midden dier consternatie wilt gij ons doen denken aan de beslommeringen eener bedenkelijke verhuizing. Daarover moet in deze hagchelijke oogenblikken met geen woord worden gesproken. Wij willen ons dienaangaande geene beloften laten opdringen. Wij willen alleen beloven, dat wij voor het dier voortaan zoo veel zorg zullen hebben als ons maar eenigzins mogelijk zal wezen. Die belofte hebt gij, wel is waar, vroeger meermalen ontvangen, maar toen was de verzorging van het dier aan slechte oppassers toevertrouwd. Over ons zult gij u niet te beklagen hebben. Wij hebben, dit moeten wij bekennen, nog niets gedaan om uw vertrouwen te verdienen, maar gij ziet toch onze eerlijke gezigten.

Ja, — riep toen de meerderheid in den raad — de oppassers hebben gelijk. Men mag niet dwingen. Men mag niet dwingen, dat is onedelmoedig. De ezel moet nu, het koste wat het wil, weer aan den gang worden geholpen.

(Arnh. Ct.)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9. Maart.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Margaretha, J. Mewis, Hamburg, suiker; der Nordstein, R. Pieper, Koppenhage, stukgoed; Jacobina, H. W. Bontekoe, Amsterdam, suiker.

Van Gend gezeild:

De jonge Pieter, E. P. de Jonge, Sable d'Olonne, beenzwart.

Van Brussel gezeild:

Theodore, E. Laurs, Hamburg, glas; die Hoffnung, J. H. Arians, Bremen, glas en spijkers.

Van Dendermonde gezeild:

Marchina, R. R. Begger, Cardiff, ballast.

BATH, den 5. Maart. Gedurende de maand Februarij 1844, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen ingeklaard:

14 met steenkolen, 31 met stukgoederen, 94 ledig, 35 met hard-, zink- en straatsteen, 7 met houtwerk, 3 met meubelen, 7 met koolzaad, 1 met hennepstroo, 5 met kalk, 1 met stokvisch; waarvan 151 onder Nederlandsche- en 63 onder Belgische vlag; alsmede 16 stoombooten, 84 ledige visch- en mosselschepen, te zamen 294 schepen.

Uitgeklaard: 29 met gerst, 57 ledig, 29 met stukgoederen, 7 met biezen, 12 met boonen, 6 met hooi, 9 met bokking, 5 met tarwe, 8 met paardeboonen, 8 met aardappelen, 4 met meekrap, 3 met slagtvee, 5 met haver, 1 met zaad, 15 met hout, 1 met vlas, 1 met gedisteleerd; waarvan 112 onder Nederlandsche en 57 onder Belgische vlag, alsmede 16 stoombooten, 89 versche visch- en mosselschepen, te zamen 264 schepen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.